

[Lilli Gyldenkilde]

del af den får man kun under forudsætning af, at manden er med. Så er der tale om et både-og, fru Inger Stilling Pedersen.

Fru Inger Stilling Pedersen siger, at vi er nået langt. Ja, det er vi, og især når man er i udlandet, kan man se, at vi er betydelig længere end så mange andre. Men det er da også kun, fordi der har været nogle, som gennem årene har råbt op, har tilladt sig at besætte sporvogne og blive båret ud af dem. Jeg kunne fortælle mange historier om, hvad vi har været med til for at påvise, hvor urimeligt det er, både med uligelønnen og med eneansvaret for børnene. Hvis ikke vi havde gjort det, var det ikke så naturligt for de nye generationer i dag. De gider nærmest ikke høre på os, fordi det er helt naturligt for dem, at de går ind her, men det bliver ikke ved med at være naturligt for dem, hvis de mister 40.000 kr. på, at den ene frem for den anden går på barselorlov. Derfor, fru Inger Stilling Pedersen, vil vi gerne have det sådan.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jamen det bliver altså en lille smule kunstigt, når vi skal blande os i familiens indre anliggender. Det kan både være en mand og en kvinde, der vil have en lang periode.

Selvfølgelig spiller lønnen og mange andre ting også ind. Mange kvinder ammer jo i dag meget længe til stor gavn og glæde for alle parter, og det kan manden jo ikke overtage. Det vil sige, at kvinden stadig væk skal stå op om natten for at nå at amme, inden hun går på arbejde, når barnet er et halvt år, i stedet for at hun havde den længere periode. Og hvis familien bliver enig om, at manden skal have lidt af denne her periode, så snakker man sammen om det i familien.

Derfor vender Kristeligt Folkeparti sig imod tvang, men er med til at åbne mulighed for, at manden også kan tage det. Det er vi helt enige i. Men vi modsætter os tvang, for det er altså ikke af det gode, og vi skal ikke blande os i familiens indre anliggender.

Jytte Andersen (S):

Nu skal vi diskutere arbejdstidspolitik for børnefamilier på torsdag på Kristeligt Folkepartis foranledning, så derfor synes jeg, vi skulle gemme debatten om dette meget vigtige punkt.

Jeg agter i hvert fald at holde mig til forespørgselsteksten og vil starte med at sige, at i september 1989 udsendte Socialdemokratiets ligestillingsudvalg et debatoplæg med titlen »Flere kvinder i erhvervslivet«. Når debatoplægget kom, var det et udtryk for, at Socialdemokratiet var utålmodig over, at vi trods ligeløn, trods lovgivning om ligebehandling af kvinder og mænd stadig væk befinder os i en situation, hvor kvinderne bærer den største del af arbejdsløsheden. De har de dårligste job og det hårdeste arbejde til den laveste løn.

Jeg gætter på, og det kunne jeg ligesom også høre på fru Lilli Gyldenkilde, at det også er utålmodighed, der har fået SF til at stille denne forespørgsel, og vi vil under alle omstændigheder gerne hilse meget velkommen, at vi på SF's initiativ får mulighed for at diskutere dette område.

Kigger vi på udviklingen af kvinders situation på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet gennem de seneste år, har der jo været taget en lang række mere eller mindre helhjertede initiativer, både politisk og fagligt, for at få rettet op på denne skæve situation. Der har været en række kampagner og informationsvirksomhed for at ændre holdningerne til værdien af den kvindelige del af arbejdsstyrken. Som arbejdsministeren ganske rigtigt sagde, har der været støttet en lang række forsøgs- og udviklingsprojekter med henblik på at åbne nye muligheder for kvinderne og støtte kvinderne i utraditionelle brancher, og vi skal videre ad den vej.

Vi har også fået P 47, som det jo hedder i populærsproget. Det er en 1-årig arbejdsmarkedsuddannelse for kvinder, som vi ser meget frem til og nærer store forventninger til. Vi har fået støtte til Kvindeligt Arbejderforbunds uddannelsesprojekt, hvor tusindvis af ufaglærte kvinder rent ud sagt er kommet op at stå, både personligt, kulturelt og socialt. Ligestillingsrådet har fået bedre operationsmuligheder, og det hilser vi alle sammen velkommen.

LO har også haft et meget spændende projekt i Holstebro, hvor man har forsøgt af afdække, hvilke barrierer der er for reel ligeløn, og man må sige, at når man ser på det projekt, har man i Holstebro opfattet loven om ligeløn som noget, der vedrørte en by i Rusland og ikke en by i provinsen.